

ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ ตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565¹

ปนัดดา ชงชัยพิมลกุล²

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงเพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวความคิด กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 กับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 หลักเกณฑ์การนับระยะเวลาในการรับเรื่องกรณีประชาชนยื่นคำขอหรือติดต่อหน่วยงานของรัฐ และผลของขอบเขตการบังคับใช้พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ พบว่ามีปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาความไม่สอดคล้องกันของบทนิยามศัพท์ คำว่า “ขออนุญาต” กับ “อนุญาต”

บทบัญญัติมาตรา 5 วรรคสอง และมาตรา 5 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้

ฯล๑

ฯล๑

“ขออนุญาต” หมายความว่า ขอรับใบอนุญาต ขออนุมัติ ขอดทะเบียน ขอขึ้นทะเบียน ขอแจ้ง ขอจดแจ้ง ขออาชญาบัตร ขอการรับรอง ขอความเห็นชอบ ขอความเห็น ขอให้พิจารณา ขออุทธรณ์ ร้องทุกข์ หรือร้องเรียน ขอให้ดำเนินการ ขอรับเงิน ขอรับสวัสดิการ และขอรับบริการอื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ

“อนุญาต” หมายความว่า ออกใบอนุญาต อนุมัติ จดทะเบียน ขึ้นทะเบียน รับแจ้ง รับจดแจ้ง ออกอาชญาบัตร รับรอง เห็นชอบ ให้ความเห็น แจ้งผลการพิจารณา แจ้งผลการดำเนินการจ่ายเงิน ให้ได้รับสวัสดิการ และให้บริการอื่นใดแก่ประชาชนหรือหน่วยงานของรัฐ

พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 โดยจากการศึกษาพบว่ามีปัญหาเรื่องความไม่สอดคล้องกันของบทนิยามศัพท์ของคำว่า “อนุญาต” กับคำว่า “ขออนุญาต” กล่าวคือ ในคำนิยามคำว่า “ขออนุญาต” ควรมีการบัญญัติเพิ่มเติมว่า “ขอจ่ายเงิน” เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วัฒนอนันต์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จริงเกียรติ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีคง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สอดคล้องกับบทบัญญัติในมาตรา 7 วรคส์ กล่าวคือ ผู้ขออนุญาตสามารถนำจ่ายเงินค่าคำขออนุญาต ค่าธรรมเนียม ภาษีอากร ค่าปรับ หรือเงินอื่นใดให้แก่ทางราชการหรือหน่วยงานของรัฐโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ และให้ถือว่าการยื่นคำขออนุญาตนั้นเป็นการชอบด้วยกฎหมายนั้น ๆ แล้ว

หากพิจารณาแล้วเห็นควรเพิ่มถ้อยคำในบทนิยามคำว่า “อนุญาต” โดยให้รวมถึงการรับเงิน ด้วย ดังนี้

ควรมีการบัญญัติเพิ่มเติมคำว่า “ขอจ่ายเงิน” และ “ขอรับเงิน”

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

๓๑๓

๓๑๓

“อนุญาต” หมายความว่ารวมถึง ขอรับใบอนุญาต ขออนุมัติ ขอดทะเบียน ขอขึ้นทะเบียน ขอแจ้ง ขอจดแจ้ง ขออาชญาบัตร ขอการรับรอง ขอความเห็นชอบ ขอความเห็น ขอให้พิจารณา ขออุทธรณ์ ร้องทุกข์ หรือร้องเรียน ขอดำเนินการ ขอจ่ายเงินขอรับเงิน ขอรับสวัสดิการ และขอรับบริการอื่นใดจาก หน่วยงานของรัฐ

“อนุญาต” หมายความว่ารวมถึง ออกใบอนุญาต อนุมัติ จดทะเบียน ขึ้นทะเบียน รับแจ้ง รับจดแจ้ง ออกอาชญาบัตร รับรอง เห็นชอบ ให้ความเห็น เห็นผลการพิจารณา เห็นผลดำเนินการ รับเงิน จ่ายเงิน ให้ได้รับสวัสดิการ และบริการอื่นใดแก่ประชาชนหรือหน่วยงานของรัฐ

2. ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การนับระยะเวลาในการรับเรื่อง

บทบัญญัติมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 บัญญัติว่า “บรรดาคำขออนุญาตหรือการติดต่อใด ๆ ที่ประชาชนส่งหรือมีถึงหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องทางช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ที่หน่วยงานของรัฐประกาศกำหนด ให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นได้รับตามวันและเวลาที่คำขออนุญาตหรือการติดต่อนั้นได้เข้าสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น เว้นแต่วันและเวลานั้นเป็นวันหรือเวลานอกทำการของหน่วยงานของรัฐ ให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับในวัน และเวลาทำการถัดไป

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่งไม่มีหน้าที่หรืออำนาจที่จะดำเนินการได้ให้ส่งเรื่องต่อไปยังเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรง แต่ถ้าเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรงอยู่ต่างหน่วยงานกัน จะแจ้งให้ผู้ขออนุญาตหรือผู้ติดต่อให้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรงก็ได้ แต่ต้องแจ้งให้ผู้ขออนุญาตหรือผู้ติดต่อทราบว่าหน่วยงานใดเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องนั้น”

บทบัญญัติมาตรา 10 เป็นกรณีการนับระยะเวลาตามกฎหมาย เมื่อผู้ขออนุญาตได้ยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ จะถือว่ามิผลนับแต่เมื่อใด หรือกรณีผู้ขออนุญาตยื่นคำขอหรือการจัดส่งเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์หรือจัดส่งยังหน่วยงานที่ไม่มีอำนาจหน้าที่จะเกิดปัญหาว่า จะเริ่มนับระยะเวลาตามกฎหมายที่หน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จเมื่อใด

2.1 กรณีประชาชนส่งบรรดาคำขอหรือติดต่อไปถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหรือหน้าที่ มี 2 กรณี กล่าวคือ

2.1.1 การนับระยะเวลากรณีที่ประชาชนส่งหรือมีคำขอ ติดต่อไปยังเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐผ่านช่องทางทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ประกาศกำหนด

หากยื่นภายในวันและเวลาทำการ ให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นได้รับตามวันและเวลาที่คำขออนุญาตหรือการติดต่อนั้นได้เข้าสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น

กรณีที่ยื่นนอกวันและเวลาทำการของหน่วยงานของรัฐ ให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับในวันและเวลาทำการถัดไป เช่น การส่งเอกสารผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มาในช่วงวันหยุดราชการ ซึ่งหากไม่กำหนดระยะเวลาวันหยุดราชการด้วย ซึ่งมีผลให้หน่วยงานของรัฐจะต้องดำเนินการในทันทีที่ส่ง ซึ่งในทางปฏิบัติก็ไม่สามารถดำเนินการได้ทันที เนื่องจากเป็นวันหยุดราชการ ให้ประชาชนสามารถส่งคำขออนุญาตหรือการติดต่อใด ๆ ไปยังหน่วยงานของรัฐได้ทั้งในวันเวลาทำการ และนอกเวลาทำการ

2.1.2 กรณีที่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐได้รับคำขออนุญาต หรือการติดต่อใด ๆ จากประชาชน โดยไม่มีอำนาจหรือหน้าที่ ซึ่งมีข้อสังเกตในการนับระยะเวลาตามกฎหมาย ดังนี้

กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับเรื่องซึ่งไม่มีหน้าที่หรืออำนาจที่จะดำเนินการได้ ให้ส่งเรื่องต่อไปยังเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรง ควรนับระยะเวลาเมื่อใด เห็นว่า ควรให้ถือว่า มีผลนับแต่เวลาที่เรื่องนั้นได้เข้าสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น โดยไม่จำเป็นต้องเป็นระบบอิเล็กทรอนิกส์ของเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่โดยตรง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในการรับบริการจากภาครัฐ ซึ่งอาจไม่ทราบข้อมูลว่า เจ้าหน้าที่คนใดเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในเรื่องนั้น ๆ

กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรงอยู่ต่างหน่วยงานกัน เจ้าหน้าที่ที่รับเรื่องจะแจ้งให้ผู้ขออนุญาตหรือผู้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรง เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินการตามกฎหมาย

นอกจากนี้ ปัญหากรณีประชาชนยื่นคำขออนุญาตผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐในวันหยุดราชการ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายที่กฎหมายกำหนดให้ยื่นคำขออนุญาตดังกล่าวได้ จะถือว่าประชาชนยื่นคำขออนุญาตทันระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และถือว่าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับคำขออนุญาตจากประชาชนเมื่อใด

เห็นว่า เมื่อพิจารณาเอกสารบันทึกการประชุมคณะกรรมการวิสามัญร่างพระราชบัญญัติการปฏิรูปราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ... (ครั้งที่ 7) เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2565 เพื่อศึกษาเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย พบว่า มีการกำหนดเวลาทำงานและวันหยุดราชการ ดังนี้

(1) “กำหนดเวลาเริ่มงาน ตั้งแต่ 08.30 นาฬิกา – 16.30 นาฬิกา หยุดกลางวันเวลา 12.00 นาฬิกา – 13.00 นาฬิกา”

(2) “วันหยุดราชการประจำปีสงกรานต์ คือ วันเสาร์และวันอาทิตย์ หยุดราชการเต็มทั้งสองวัน”

โดยคณะกรรมการวิสามัญฯ เห็นว่า มีความจำเป็นต้องใช้ถ้อยคำที่แสดงหรือสื่อให้เห็นหรือรับรองได้ว่า ประชาชนได้มีการยื่นคำขออนุญาตตามกฎหมายแล้ว เพื่อเป็นการคุ้มครองและปกป้องสิทธิของประชาชนในฐานะผู้รับบริการจากหน่วยงานของรัฐเป็นสำคัญ

ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่า เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเรื่องการนับระยะเวลาตามกฎหมาย หากนำหลักการการออกไปรับเอกสารอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ จะสามารถระบุวันที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐได้รับบรรดาคำขอหรือการติดต่อจากประชาชนได้ชัดเจนขึ้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการตีความ นอกจากนี้ หน่วยงานของรัฐควรประกาศวันและเวลาทำการในช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ของตน เพื่อให้ประชาชนตระหนักระยะเวลาตามกฎหมาย เช่น กรณีการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต นอกวันและเวลาทำการ และวันดังกล่าวเป็นวันสุดท้ายที่ใบอนุญาตนั้นสิ้นอายุเพื่อให้สามารถยื่นคำขอได้ทันระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

3. ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์

พ.ศ. 2565

พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 นี้ตราขึ้นเพื่อรับรองผลทางกฎหมายของการติดต่อสื่อสารด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ แต่ในทางปฏิบัติประชาชนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจต่อต้านการเปลี่ยนแปลงการติดต่อสื่อสารนี้ เนื่องจากกฎหมายมิได้มีมาตรการหรือกลไกในการควบคุมการดำเนินการตามกฎหมาย จึงเห็นว่า ควรศึกษาเรื่องการกำหนดอำนาจผูกพันทางปกครอง ให้ฝ่ายปกครองต้องส่งเสริมการดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะทางอิเล็กทรอนิกส์ทุกช่องทางเท่าที่จะเป็นไปได้ และจะต้องมีการเชื่อมโยงฐานข้อมูลที่ได้จัดทำแล้วระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่เอกชนผู้ให้บริการสาธารณะ

เมื่อศึกษาเอกสารบันทึกการประชุมคณะกรรมการวิสามัญร่างพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ... (ครั้งที่ 2) เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2565 เพื่อศึกษาเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย พบว่า ขอบเขตการการบังคับใช้ของพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 แยกพิจารณาออกเป็น 2 ส่วน กล่าวคือ

3.1 ภาคส่วนที่เกี่ยวกับประชาชน

กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้บังคับประชาชนว่าต้องใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายไม่ได้จำกัดสิทธิ แต่กฎหมายฉบับนี้เป็นทางเลือกให้กับประชาชนให้สามารถยื่นคำขอใช้บริการจากภาครัฐได้ทั้งตามระบบเดิมแบบใช้กระดาษ หรือจะเลือกมาใช้ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ ตามความสะดวกของประชาชน

3.2 ภาคส่วนหน่วยงานของรัฐ

พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนดขอบเขตการบังคับใช้ไว้อย่างชัดเจน ทำให้หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนไม่ทราบว่า หากไม่ปฏิบัติตามจะมีผลอย่างไร อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เกิดความชัดเจน เห็นควรกำหนดบทกำหนดโทษกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ไว้ให้ชัดเจน กล่าวคือ หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติ การติดต่อราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ หน่วยงานของรัฐจะต้องรับ จะปฏิเสธไม่ได้ ถ้าหากหน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติก็อาจมีความผิดทางอาญา มาตรา 157 ฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ซึ่งเป็นความผิดที่ประชาชนที่ได้รับความเสียหายสามารถนำไปฟ้องเรียกค่าเสียหายทางแพ่งได้อีกทางหนึ่งด้วย

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 พบว่ามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาความไม่สอดคล้องกันของมาตรา 5 บทนิยามคำว่า “ขออนุญาต” และคำว่า “อนุญาต”

ควรมีการพิจารณาเพิ่มเติมบทนิยามตามมาตรา 5 โดยกำหนดให้คำว่า “ขออนุญาต” มีความหมายรวมถึง ขอจ่ายเงิน และคำว่า “อนุญาต” มีความหมายรวมถึง รับเงิน เพื่อให้บทนิยามมีความครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหาของกฎหมาย

2. ปัญหาเรื่องระยะเวลาในการรับเรื่อง บทนิยามมาตรา 10

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเรื่องการรับระยะเวลากรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรงอยู่ต่างหน่วยงานกัน เจ้าหน้าที่ที่รับเรื่องจะแจ้งให้ผู้ขออนุญาตหรือผู้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรง เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินการตามกฎหมาย หรือกรณีประชาชนยื่นคำขออนุญาตผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐในวันหยุดราชการ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายที่กฎหมายกำหนดให้ยื่นคำขออนุญาตดังกล่าวได้ จะถือว่าประชาชนยื่นคำขออนุญาตทันระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และถือว่าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับคำขออนุญาตจากประชาชนเมื่อใด เห็นควรให้มีการออกใบรับเอกสารอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้ประชาชนทราบเวลาที่เรื่องมาถึงหน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานของรัฐต้องมีการประชาสัมพันธ์แนวทางหรือคู่มือเกี่ยวกับระยะเวลาที่ถือว่าการติดต่อหรือการยื่นคำขอมายังหน่วยงานของรัฐ

3. ปัญหาเรื่องขอบเขตการบังคับใช้พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ

เนื่องจากพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 มิได้มีบทบัญญัติที่กำหนดขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายกรณีที่ไม่ได้ดำเนินการตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด หรือฝ่าฝืนไม่รับเอกสารที่ส่งมาทางช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐอาจจะไม่ตระหนักถึงผลของการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อการให้บริการประชาชน ดังนั้น จึงควรมีการกำหนดบทกำหนดโทษหรือสภาพบังคับไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ... เรื่องเสร็จที่ 343/2564, (Online). แหล่งที่มา <https://lawreform.go.th/uploads/files/1616489908-paj3p-vsk3c.pdf>

กรณี อรรถเนติศาสตร์, รัฐบาลดิจิทัล (Digital Government) ในบริบทของกฎหมายปกครอง : ประสพการณ์จากสหภาพยุโรปกับแนวทางการปรับใช้ในระบบกฎหมายไทย, วารสารกฎหมายปกครอง, ปีที่ 33 ตอน 2

คะนิงนิจ แซ่เฮง , การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับประชาชนด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศฝรั่งเศส ,วารสารกฎหมายปกครอง ปีที่ 33 ตอน 1